

LIEVER NIET

(I WOULD PREFER NOT)

Drama in drie scènes

door

ANTONIA BRANCATI

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LIEVER NIET (I WOULD PREFER NOT)** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANTONIA BRANCATI** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

DECOR:

Een keuken-woonkamer in een huis in een afgelegen deel van Italië. Het meubilair is aardig en oud, neigt meer naar gemakkelijk dan naar mooi, en omvat onder andere een leunstoel en een bijzettafeltje. Links is er een vrijstaand fornuis/kook gedeelte waar een mand met groenten en enkele andere keukenbenodigdheden bovenop staan en liggen, en in de buurt staan een paar krukken. De voordeur is rechts uit zicht en rechtsachter is er een glazen schuifdeur naar de tuin. Linksachter is er een gangetje naar de slaapkamer.

EERSTE BEDRIJF

Eerste Scène

Teresa, een vrouw van onbepaalde leeftijd – soms lijkt ze vijftig, en af en toe kan ze zeventig lijken – afhankelijk van haar humeur. Ze draagt een lange grijze jurk, plattelands-stijl, en ze heeft een schort voor. Haar blonde, bijna grijze haar, is losjes gevlochten. Als het doek opgaat, zit ze gemakkelijk in een leunstoel met een boek opengeslagen op haar schoot. Het lukt haar echter niet om lang achter elkaar te lezen. Neemt de hoorn van de telefoon op, drukt driemaal op de haak, alsof ze hoopt een signaal te krijgen. Geen geluk. Een diepe zucht. Werpt een snelle blik op de keuken waar de oven aanstaat. Verandert van houding. Leest weer verder. Ze houdt het niet vol. Kijkt naar het zwakke licht dat door het raam naar binnen komt. Zucht. Staat op en gaat naar de keukentafel, kijkt rond alsof zij wil beslissen wat zij zal gaan doen)

Teresa: *(praat tegen zichzelf, zoals mensen die alleen leven dat doen)*
Orde. Nou, eens even kijken... Men neme eerst een kom... *(ze laat haar handen over het schort glijden, en slaakt een diepe zucht die halverwege in haar keel blijft hangen)* God! Wat heb ik een hekel aan dit weer! Wat een hel! *(in de verte is het geluid van donder hoorbaar)* Het is geen goede dag vandaag – absoluut niet *(ze probeert diep adem te halen)* Eens even kijken... Waar was ik?... Orde... Men neme een kom... Wat een vreselijk weer – mijn hemel! Waarom heeft het zoveel invloed op me? Dat zou niet moeten!... ‘Waar een wil is, is een weg,’ dat zeggen ze tenminste... Idioten!... Als ze eens wisten hoe moeilijk het soms is om op een zonnige dag ‘s morgens op te staan... laat staan op een dag als vandaag. *(ze haalt nogmaals diep adem en loopt terug naar haar stoel)* Laten we de dingen rustig aanpakken – dat zeiden ze – laten we doen alsof ik het geloof... doen alsof het soms helpt... *(ze probeert opnieuw de telefoon)* Nog steeds niets. Aaaaah! *(stilte. Dan kalm)* Nou! Eens even kijken... *(meer donder, iets dichterbij. Ze gaat naar het raam)* Nee, het is geen leuke dag... maar rustig. Orde. Eén ding tegelijk. Vanaf het begin. Niet in paniek raken. *(spreekt zichzelf toe)* Het lijkt makkelijk. Nou, eens even kijken... “Men neme een kom...” *(donder – erg dichtbij en het geluid van een stortbui)* Nee – fout: De was! *(ze gaat snel door de glazen schuifdeur naar buiten, ze is achter op het toneel zichtbaar. Even later klinkt er een harde donderklap en de wekker van de oven loopt af. Teresa komt weer binnen met haar armen vol wasgoed, waaronder ook lakens. Hoort de ovenwekker*

en gaat richting de keuken – als er plotseling een nieuwe bliksemflits is – en de telefoon plotseling ook begint te rinkelen) O, god! Het werkt! Nee! (ze laat het wasgoed op de leunstoel vallen – doet zelfs de schuifdeur niet dicht waardoor de regen naar binnen spat vanwege de woeste donderbui buiten – weet niet wat ze als eerste zal doen – en neemt een besluit: ze gaat snel naar de oven, zet hem uit en de deur open en rent naar de telefoon) Hallo?... Ja, 27211... Pardon?... Nee, wacht eens even: belt u mij... Bent u van SIP – ik bedoel, van de telecom Italia – Ik loop een beetje achter – Ik ben ouderwets, dat ben ik! En denk niet dat alleen omdat jullie van naam zijn veranderd, de service beter is... Welnu, u belt mij om te zeggen dat mijn telefoon buiten werking is... Ik klaag al drie dagen dat mijn telefoon het niet doet, ik weet dat mijn telefoon buiten werking is... Nee, wat ik van u verwacht, is dat u mij vertelt dat mijn telefoon het weer doet, maar u belt mij, niet om dat te zeggen, maar om mij te vertellen dat mijn telefoon het niet doet, en dat u niet weet wanneer het hersteld is... Vraag ik teveel als ik wil weten wanneer ik weer telefoon heb?... Kom, u zegt mij dat ik teveel vraag!... O! Tot morgen buiten werking... Een omgevallen telefoonpaal... Moet ik u ervoor bedanken dat u mij vertelt dat ik nog een dag moet wachten?... Ik ben niet boos, ik ben GESTOORD! (smijt de hoorn erop. Schreeuwt het uit) Aaah!... Woeha... O! Rustig. Orde... Een kom... (een stortbui maakt de vloer bij de glazen schuifdeur nat) Wat is dit? Een straf? – Zeg het me! (ze sluit de schuifdeur en gaat naar de oven, haalt er een chocoladecake uit – perfect gerezen – zet de cake midden op de keukentafel en kijkt ernaar) Nou, wat zal ik ermee doen? (kijkt naar buiten) Het regent nooit maar het giet! (ze gaat een dweil pakken om de vloer droog te maken, terwijl ze dat doet, wordt er aangebeld. Zonder op te staan) Kom binnen!... Nee, het is geen goede dag vandaag – Ik wil mijzelf niet opnieuw herhalen. Ik heb een hekel aan mensen die dat doen – maar het is zeker een beroerde dag! (de deurbel gaat opnieuw) Kom binnen!... Wat doet iemand in zulk weer op straat?... (er wordt op de deur geklopt)... Mij treiteren! (laat de dweil liggen en gaat naar de deur aan de straatkant. Doet open. Praat tegen iemand die wij nog niet zien) Wat moet ik nog meer doen om je duidelijk te maken dat je binnen mag komen? De sleutel zit in de deur, niet dan? Zie je hem? Heb je hem gezien? – Ik werd schor van het ‘kom binnen’ schreeuwen. Goeie genade. (komt de woning weer binnen, slaat de deur achter zich dicht. Ziet op de grond een vlekje en gaat op haar knieën zitten om het schoon te maken. Er wordt weer op de deur geklopt, ditmaal voorzichtig. Teresa zucht)

Diane: *(ze komt voorzichtig binnen. Ze is een jonge vrouw, goed gekleed en evenwichtig. Ze is duidelijk prikkelbaar, hoewel ze normaal vol zelfvertrouwen en zelfbeheersing is. Ze heeft een natte regenjas aan en een soort hoed om haar haar te beschermen)*
Excuseer, mag ik?

Teresa: *(een klagelijke uitroep tussen verbijstering en ergernis in)*
Woeah!

Diane: Sorry, ik hoorde u niet zeggen 'kom binnen'...

Teresa: *(zonder naar haar te kijken, werkt ze verder)* Dat heb ik nu niet gezegd.

Diane: Ja, maar ik kreeg de indruk dat u eerder...

Teresa: Eerder! Dit keer niet. En je kwam evengoed binnen.

Diane: De sleutel zat in de deur...

Teresa: Dat was daarvoor ook al zo.

Diane: Ja, maar daarvoor wist ik niet...

Teresa: Waar is een sleutel voor? *(Diane geeft geen antwoord)* Je maakt mijn vloer nat.

Diane: Het plentst buiten.

Teresa: *(na een stilte)* Oké, wat gebeurd is, is gebeurd. Kom binnen. Als je zonodig moet.

Diane: Ik moet... *(ze gaat weg, laat de deur open)*

Teresa: Ik kan ernaast zitten, maar ik denk dat iedereen gek is. *(Diane komt opnieuw binnen met professionele foto-apparatuur: tas, camera, driepoot, en een kleine paraplu)* Excuses, maar al deze spullen?

Diane: Is dit niet huize Fusi?

Teresa: Nee! *(Diane kijkt naar haar. Teresa verbetert zichzelf)* Ik bedoel, ja. In zekere zin wel. Laten we zeggen. O, mijn god! *(Diane gaat weer naar buiten)* Ik weet het niet – het kan aan mij liggen – maar die dame lijkt mij niet normaal. *(Diane komt weer binnen met een professionele recorder en een koffer)* Kijk!...

Diane: *(negeert haar gewoon, maar kijkt om zich heen hoe zij haar apparatuur kan opstellen)* Ja?

Teresa: Je hebt mijn hele vloer nat gemaakt.

Diane: Het regent buiten.

Teresa: Dat weet ik. Ik weet dat het buiten regent. Ik kan zien dat het buiten regent. Ik kan het ook horen. Ik kan het voelen. Het tast mijn humeur aan, weet je! – Jij zal het je waarschijnlijk ook beseffen. Maar het feit dat het buiten regent, lijkt voor mij geen reden die goed genoeg is om jou overal een troep te laten maken. Of misschien vind jij van niet? *(Diane geeft geen antwoord, ze plaatst haar recorder op het kleine tafeltje, daarna verplaatst zij het wasgoed zodat ze kan*

zitten. Teresa beheerst zichzelf) Als je per se moet zitten, ga dan zitten, maar raak mijn wasgoed niet aan. Of is dat teveel gevraagd? – Ik begrijp het gewoon niet, alles lijkt vandaag verkeerd te gaan. *(ze praat weer tegen zichzelf)* En toch geloof ik niet dat ik erg veeleisend ben... een werkende telefoon... een beetje leuk weer... dat niemand een troep van mijn wasgoed maakt... Ik vraag niet teveel, tenminste ik vind van niet, nee. *(Diane schenkt geen aandacht aan haar. Ze zit op het randje van de leunstoel en probeert de recorder om te zien of hij werkt, terwijl Teresa, geïrriteerd, de dweil onder haar voeten doorhaalt. Diane ziet dat alles in orde is en pakt dan een mobiele telefoon uit haar zak. Draait een nummer)* Die doet het niet.

Diane: Wat zegt u?

Teresa: De mobiele telefoon. Die werkt niet. De heuvel hiervoor hindert het signaal.

Diane: Hij doet het niet!

Teresa: Zei ik het je niet? *(ze bergt de dweil weg)*

Diane: Mag ik uw telefoon gebruiken?

Teresa: Die doet het niet.

Diane: Ik bedoel de gewone telefoon.

Teresa: Hij werkt niet. De telefoonpaal ligt om. Het komt door de storm. Misschien doet hij het morgen weer. Misschien.

Diane: God! Wat een oord...!

Teresa: Als het je niet aanstaat, waarom ben je hier dan gekomen? Je komt hier niet toevallig langs, toch?

Diane: Dit verlaten oord. Niet erg waarschijnlijk.

Teresa: *(verdedigt het dorp)* Verlaten?... Het is gewoon een klein dorpje in de heuvels, ver weg van de snelwegen en het geraas van de grote steden.

Diane: Ook van de kleinere, lijkt het.

Teresa: Dat is de charme ervan.

Diane: Als u dat zegt. *(ze steekt een sigaret op)*

Teresa: *(ze gaat zitten, staart naar Diane)* Zo krijg je longkanker.

Diane: *(ze kijkt naar haar, verrast door haar strenge toon. Maakt onmiddellijk de sigaret uit. Teresa haalt diep adem, haalt een pakje sigaretten uit haar schort, steekt er een op en haalt diep adem)* Geldt voor u niet hetzelfde?

Teresa: *(met genoeg)* We moeten allemaal ergens aan dood gaan! Godzijdank!

Diane: Pardon?

Teresa: Het leven is zo een straf dat we zeker niet voor eeuwig willen leven. *(ze kijkt naar Diane)* Of jij wel? *(Diane haalt haar schouders*

op. Plotseling) AAAH!... GOD, dit weer. Het regent en regent en regent.

Diane: (*ongeïnteresseerd, houdt zich weer met haar recorder bezig*) Het is de tijd van het jaar.

Teresa: Wat een troost... Luister, je moet mij verontschuldigen, ik ben niet gewend – ik heb niet meer de gewoonte om... mij in gezelschap te bewegen... Ik weet het niet, misschien moet ik je vragen... (*ze weet niet wat ze moet zeggen, er schiet haar niets te binnen. Diane trommelt met haar vingers op de armleuning van de leunstoel en kijkt om zich heen, vrijwel afwezig*) ...Heb je zin in een stukje cake?

Diane: Nee, dank u.

Teresa: Je figuurtje, hè? (*tegen zichzelf*) Oké... Wat moet ik met die cake doen...? (*neuriet tegen zichzelf*) Wat zal ik ermee doen – wat zal ik ermee doen...

Diane: Sorry?

Teresa: (*ze kijkt naar haar, bijna verbaasd dat zij er nog is*) Wat?

Diane: Zei u iets?

Teresa: Nee, ik niet.

Diane: Het leek wel zo.

Teresa: Nee, nee. Niet tegen jou... Het is alleen dat... (*plotseling, alsof ze een bekentenis aan zichzelf aflegt*) Het is zo lang geleden sinds ik iemand heb gezien... ik praat tegen mijzelf alsof ik gek ben...

Diane: Ik begrijp het.

Teresa: (*gaat naar het keukengedeelte, pakt wat groenten en begint ze aan plakjes te snijden*) Nee, nee, nee, nee. Het is een vergissing. Om dat te zeggen. Als je praat over iemand die in een gekkengesticht heeft gezeten, mij, nee, nee, geen gekkengesticht... in een... 'instituut voor zenuwaandoeningen,' dat is het. Nee, laten we eerlijk zijn, je gelooft het niet: het was een chique kliniek voor rijke mensen.

Diane: (*staat op en keert zich om zodat ze haar kan aankijken*) O, mijn god, nee!

Teresa: (*zeer kalm, ze begrijpt de reactie van Diane niet*) Ik ben niet gevaarlijk, weet je. Nee, om je de waarheid te vertellen, dat ben ik nooit geweest. Niet voor anderen tenminste.

Diane: (*ze heeft haar eindelijk herkend*) Mama!

Teresa: (*geen herkenning van haar kant*) Pardon?

Diane: U bent... U... bent mijn moeder!

Teresa: Ik?

Diane: Toch...? Excuses, maar bent u niet Teresa Fusi?

Teresa: Dat ben ik niet... nou, ja, in zekere zin, getrouwd... (*perplex*) Diane?...

Diane: Ik kan niet geloven dat u het echt bent!

Teresa: Mijn god, ik had je helemaal niet herkend!

Diane: Ik dacht dat u de bediende was.

Teresa: Welke bediende?

Diane: Ik weet het niet, ik dacht dat u een...

Teresa: Een bediende had?... God! Wat een idee...

Diane: Toen u over de kliniek begon te praten...

Teresa: O! Ik snap het. Je begreep het zodra ik je vertelde dat ik gestoord was!

Diane: Ik had nooit... moet u zien hoe u eraan toe bent!

Teresa: Jij ook. Jij ook!

Diane: U wist dat ik zou komen...

Teresa: Dat wist ik...?

Diane: Heeft u mijn brief niet ontvangen? *(Teresa laat haar dochter uitpraten, ze gaat in de leunstoel zitten. Diane volhardt)* U moet hem ontvangen hebben!

Teresa: *(ze haalt diep adem, of probeert dat in elk geval. Ze kan niet goed ademen)* Wacht!

Diane: Ik vroeg u naar mijn brief... *(Teresa probeert opnieuw adem te halen, maar heeft hetzelfde probleem)* Heeft u astma? *(Teresa schudt ontkennend haar hoofd, gaat naar de open glazen schuifdeur, waardoor een grijs licht naar binnen valt. Ze leunt tegen de deurpost – lijkt weer op adem te komen)* Voelt u zich ziek?

Teresa: Nee, het is gewoon... zo een plotseling gevoel van opwindning... zo nu en dan heb ik er last van, weet je... maar soms als je diep ademhaalt, gaat het over... of dat zeggen ze... soms... Wacht, wacht... diep ademhalen... *(ze heeft het er erg moeilijk mee)* Haal diep adem... *(ze probeert het opnieuw: het gaat iets beter)* Zo... Nee, het lijkt er niet op dat het veel beter is. Rustig. Geen paniek.

Diane: Voelt u zich al beter?

Teresa: Ik denk het wel. Ik ben beter, ja. Eens even kijken... orde! *(ze gaat naar het fornuis en kijkt naar de groenten)* Men neme een kom...

Diane: Pardon?

Teresa: Wat?

Diane: Wat zei u?

Teresa: Nee, niets. Jij was degene, geloof ik, die mij iets wilde zeggen...

Diane: Ik vroeg of u mijn brief had ontvangen?

Teresa: Ja. Ja. Ja ja ja. Maar ik heb hem ook beantwoord, toch?

Diane: Ik bedoel niet die ene die u heeft beantwoord met dat gestoorde telegram...

Teresa: Vergissing! Zeg nooit tegen een gestoorde vrouw dat zij gestoord is.

Diane: Slechts twee woorden: 'Liever niet' –

Teresa: (*onderbreekt haar*) Bartleby.

Diane: Wat zei u?

Teresa: Melville.

Diane: Waar heeft u het over?

Teresa: (*legt uit*) "Bartleby, de woekeraar," heb je dat niet gelezen? Het is een van de beste verhalen die Melville heeft geschreven... Een van de beste verhalen ooit... Het is het enige wat hij zegt. Je bent toch bekend met Melville? Moby Dick... die moet je in elk geval kennen!

Diane: De zegen met literatuur!... U heeft dat telegram niet eens ondertekend...

Teresa: Ik dacht dat je wel zou begrijpen dat het telegram door mij was gestuurd...

Diane: Zeker, een onzin telegram... van wie kon die anders zijn?

Teresa: Dat vond ik niet, nee, ik vond het heel zinnig...

Diane: Een onzin telegram! – Van wie kon die anders zijn dan van een gestoorde vrouw!

Teresa: Vergissing! Dat heb ik je al gezegd. (*beredeneert*) Toen je nog een kind was, moet ik het honderden keren tegen je gezegd hebben: zeg nooit tegen iemand die gestoord is dat hij gestoord is...

Diane: Ik bedoelde te zeggen...

Teresa: Je liep altijd al wat achter met goede manieren... Laten we zeggen koppig... Maar ik dacht dat ik je op zijn minst had geleerd om...

Diane: Ik bedoelde te zeggen dat we wisten dat het van u kwam vanwege het adres op het telegram... 'Liever niet'... Ik heb het over de andere brief...

Teresa: Ik heb maar één brief van je ontvangen. Maar één. In de afgelopen achttien jaar.

Diane: Nee, dat kan niet, ik...

Teresa: Op twee of drie kerstkaarten na.

Diane: Laten we geen oude koeien uit de sloot halen...

Teresa: O nee: En, ook, een korte apathische brief toen ik uit... de kliniek... kwam. Je schreef dat je hoopte dat ik eindelijk beter was – beter! Mijn god! – en dat je me snel zou komen opzoeken. Vroeger of later. Later. Achttien jaren zijn er overheen gegaan. Plus twee in... in de kliniek... Het is twintig jaar geleden sinds wij elkaar hebben gezien. Een mooi rond getal.

Diane: Jij anderzijds ook.

Teresa: *(ze raakt onmiddellijk ontmoedigd)* Je hebt gelijk: Ik had niet het verlangen om jou te zien. Of te horen. Weet je, iemand moet beter zijn om opgewassen te zijn tegen...

Diane: Dan is het zinloos dat u mij beschuldigt...

Teresa: Ik beschuldig niemand.

Diane: Ik heb u nog een brief geschreven...

Teresa: Ik had liever gehad dat jij jezelf had beperkt tot ansichtkaarten...

Diane: Ik heb u er nog een geschreven.

Teresa: Ik heb de ene ontvangen waarin je opmerkte dat, volgens jou, in deze tijd van... Hoe was het?... O ja: in deze opwindende tijden met zoveel uitdagingen... enzovoort... je vader behoefte heeft aan...

Diane: Mijn tweede brief, ja.

Teresa: *(verrast)* Ik heb het over je vader en ik tref mijzelf gewapend met een mes aan! Freud zou zeker iets te zeggen hebben... *(legt het mes neer)* Je was aan het vertellen dat er nog een brief was...

Diane: Ik begrijp niet waarom u die niet heeft ontvangen...

Teresa: De post, weet je. En we hebben hier geen postbode meer. Ze hebben de laatste niet vervangen toen die met pensioen ging... tegenwoordig is er niemand... de bank ging twintig jaar geleden dicht. Het is drie jaar terug dat ze de apotheek naar een ander dorp, tien kilometer verderop, verhuisden... vorige maand is de bakker gesloten... Er is nog nauwelijks iemand over... Zelfs de laatste brief die ik heb ontvangen, die kreeg ik door puur toeval – omdat de rijdende groenteman langs het postkantoor in het dal kwam en ze vroegen hem om de brief naar mij toe te brengen, wie weet of en wanneer ik hem anders had ontvangen... Maar het is een tijd terug sinds hij langs is geweest; hij heeft het druk met olijven plukken... *(ze ontwaakt uit haar dromen)* Als ik die ene brief had ontvangen, had ik hem beantwoord.

Diane: Waarschijnlijk met weer een telegram: "Liever niet"!

Teresa: O, misschien wel. *(stilte)* Vroeg je weer iets van mij?

Diane: Ja – waarom zou ik anders hebben geschreven.

Teresa: Mijn god – hoe brutaal...?

Diane: Na alles wat papa voor u heeft gedaan, vragen wij dan zoveel van u...

Teresa: Wederom tref ik mijzelf gewapend met een mes aan... kan jij je dat voorstellen!

Diane: Papa...

Teresa: *(pakt het mes op alsof het een wapen is en laat het in de richting van Diane wijzen)* Jij hebt het alleen maar over je vader en ik heb een moorddadige reactie. Het is een automatisme, weet je?

Als een Pavlov hond. Het komt gewoon... Zelfs vandaag nog... Kan jij je dat voorstellen! *(laat het mes vallen en gaat op de stoel zitten, helemaal opgerold, als een kind dat zich beschermt tegen de buitenwereld)*

Diane: Luistert u naar me of niet?

Teresa: Liever niet. Sorry: Het kwam er gewoon uit.

Diane: Hoe dan ook, in mijn laatste brief...

Teresa: *(maakt bezwaar)* De derde. In achttien jaar.

Diane: Hoe dan ook, de laatste keer dat ik u schreef...

Teresa: Je eiste toch niet toevallig dat ik zou terugkomen naar de stad? Naar je vader?... Wat was het dit keer?... “Meer opwindende uitdagingen”? *(hatelijk)* ...Meer smeergelden en vuile praktijken alles uit naam van de politiek...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto